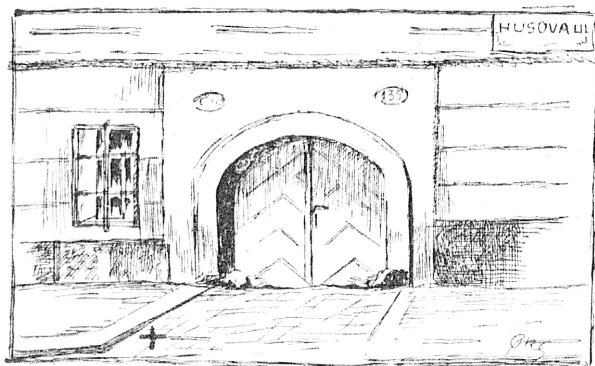

Mezi milenci začaly z těchto důvodů vznikat roztržky a Křepinský snažil se zřetelně známost pomalu přerušovat. Jakmile to Brožová vycítila, posílala mu dopisy plné marážek na pomstu a posléze koupila si v Praze šesti-

Zastřelený Rudolf Křepinský.

ranný revolver. Když pak Křepinský nepřišel několikrát ani na schůzku, rozhodla se Brožová dne 9. listopadu, že mu půjde k večeru na nádraží naproti, a vzal si revolver s sebou. Potkala jej v Nádražní ulici, vytýkala mu jeho jednání a prohlásila, že si něco udělá. Kře-

Dům, kde bydlil Křepinský. Na místě vyznačeném křížkem klesl Křepinský po výstřelu své milenky, aby více nepovstal.

pinský odpověděl jí, aby dělala, co chce, jeho že to bolet nebude, a odvrátil se od ní, aby si zapálil cigaretu. To bylo již před domem, kde Křepinský bydlil. Tu vytáhla Brožová z kapsy pláště revolver a z bezprostřední blízkosti vypálila z něho Křepinskému ránu ze zadu do šíje. Ten se skácel a zemřel v několika minutách. Brožová odebrala se pak na četnickou stanici a udala se. Od té doby je ve vazbě.

Obviněná popírá dnes, že by byla chtěla Křepinského usmrtit. Chtěla se prý zastřelit sama, byla však jeho cynickou odpovědí, v níž dal jí na jevo, že je mu její život lhostejný, tak pobouřena, že už neuvažovala a střílela po něm.

Podrobnosti líčení a rozsudek přineseme v čísle příštím. —rk—

Porota v Brně.

Porota brněnská začala první letošní svoje období dne 15. února případem matky vražednice. Stála před ní 22letá svobodná služka Marie Večeřová z Německých Knínic. Obžaloba a vyšetřování nemluvily pro ni příznivě a obžalovaná se ke všemu doznávala. Má již jedno dvouleté nemanželské děcko a stýkala se s mnoha chlapeci ze vsi. V osudný den, loni v listopadu, pracovala až do večera při mláčení, pak poklidila dobytek a šla si lehnout. Když na ní přišly bolesti, vyšla na chodbu, kde narozenému chlapečkovi stiskla krček a nechala ho ležet. Ve stáji se umyla a teprve asi za hodinu se vrátila a mrtvolu hodila do žumpy. Jen jednou v době vyšetřování snažila se zapírat, jak ji navedli spoluvězňové, ale ma domluvu to opět odvolala. Přiznala se i porotě. Ze sedmi vyslechnutých svědků bylo pět chlapeců, kteří se s ní stýkali. Snažili se, vylíčit ji nehezky, i lékařský posudek, sestrojený na základě jejího doznání, mluvil proti ní.

Přes to ujal se jí obhájce ex offio dr. Chytil velmi vřele. Nejvíce proti ní mluvilo její vlastní doznání, pro ni však zoufalý stav svobodné matky, která má již jedno nemanželské dítě a k jehož trudnému osudu přistoupila by po rozsudku i kletba toho, že má matku vražednici. Porota byla velmi milosrdnou. Desíti proti dvěma hlasům zamítla otázku přímé vraždy i úmyslného zanedbání pomoci při porodu, takže obžalovaná byla osvobozena.

*

Jako druhý případ soudila brněnská porota Jana Greipela, 47letého pokrývačského pomocníka, obžalovaného ze zločinu žhářství.

Greipl oženil se v r. 1919 s vdovou o 8 let starší jeho, přes to, že byl varován, neboť jeho vyvolená je oddána pítí. A předpovědi, že toto manželství nebude šťastné, se splnily. Neboť mimo to, že žena Greiplova pila, byl tu další důvod k neshodám mezi manželi. Greiplová totiž odpírala splnění svůj slib a nedala se pohnouti k tomu, aby svému muži dala připsati polovic svého domku. Napětí mezi manželi stupňovalo se tak, že posléze musila Greiplová hledati ochranu u četnictva, které jejího muže pro surové nakládání se ženou zatkl. Záhy však Greipl byl z vězení propuštěn, neboť jeho žena vzdala se svědectví. Po svém propuštění z vězení nevrátil se Greipl ke své ženě — až na její prosby a když mu opětovně slíbila, že polovici svého majetku mu připiše. Avšak znovu nedostála svému slibu a napětí mezi manželi nastalo znovu. Greipl svoji ženu 8. září 1925 ztýral tak, že

musela utéci z domu a znovu hledatí ochranu u četnictva. A tu dříve než četník mohl vniknouti do jejich bytu, vyvalil se se střechy dým a vypukl požár, jímž Greiplové, resp. pojistovně způsobena škoda větší než 15.000 Kč. Zhářena je Greipl, který vynesl na půdu všechno šatstvo své ženy a peřiny a ze msty zapálil.

Před porotou doznal se k tomu, že oheň založil a omlouval se tím, že život s manželkou nemohl již snést. Ze zoufalství chtěl také spáchat sebevraždu, dříve však chtěl zanechat manželce nějakou památku. Během přípravného vyšetřování udal, že trpí následkem výbuchu granátu bolestí hlavy, jest zapomnětlivým a snadno se dá podrážditi. Soudní lékaři zkoumali proto jeho duševní stav a podali dobrozdání, že Greipl je skutečně náchylným k náhlému rozčilování, že také čin spáchal v prudkém hnutí myslí, ale že může být za něj činěn zodpovědným.

Porotci zodpověděli otázku na zločin zhářství 8 hlasy kladně, 7 hlasy kladně odpověděli však také na otázku o pomatení smyslů, takže Greipl byl osvobozen. Uzná-li nyní, že také 30. prosince 1919, když se ženil, jednal ve střídavém pomatení smyslů a vyvodí-li z toho důsledky, bude osvobozen i z manželského pekla a nemusí o kriminál více zavádít.

*

Jako třetí případ projednávala porota žalobu na německého továrníka Edwina Dittmara z Brna pro zločin vraždy, spáchané na své milence Langové, hostinské z Komárova. Dittmar pochází ze staré průmyslnické rodiny v Brně. Vedl rozháraný a marnotratný způsob života, takže se ho rodina zřekla. V r. 1904 se oženil a žena snášela pravá muka, takže po třech letech se s ním dala rozvésti. Dittmar odejel do Francie, kde se znovu oženil. Vzal si Alci Hallerbardierovu ze Sedanu. Když za války v r. 1914 byl Sedan dobyt Němci, tu Dittmar zanechal ženu svému osudu a navrátil se do Brna. Zde navázal nové známosti. Nejprve s jistou V. Matouškovou, pak s Schiedlovou, již svedl pod slibem manželství a o dítě se pak vůbec nestaral. Dittmar oddal se pak úplně neřestem alkoholu.

Před dvěma roky navázal styky s hostinskou Langovou z Komárova, s níž se i zasnoubil. Dittmar však pronásledoval již žárlivostí a žárlil i na 17letého V. Glázera, který byl spolužákem syna Langové. Langová, když poznala Dittmarovu zhýralost, zasnoubení zrušila. Dittmar pak veřejně prohlášoval, zruší-li s ním Langová zasnoubení skutečně, že nebude žít ani dvě hodiny. A pak nadešel osudný večer, kdy Dittmar v kuchyni vypálil proti Langové ránu z revolveru přímo do spánku, takže Langová byla v okamžiku mrtva. Dittmar pak obrátil zbraň proti sobě a těžce se zranil. Byl však operován a vyléčen.

Dne 22. května m. r. zodpovídal se Dittmar ze svého činu před brněnskou porotou. Přelíčení bylo však tehdy odročeno, aby mohl býti podán posudek o duševním stavu obžalovaného. O posudek byla žádána lékařská fakulta Masarykovy university v Brně, která prohlásila, že Dittmar je přičetný a za svůj

čin zodpovědný. Byl tedy Dittmar postaven před porotu po druhé.

Lékařský posudek, nekonečná řada svědků a dva obhájci mají dokázat, že čin spáchal v nepřičetném záchvatu. Slyšíme svědectví dělníků, náhodných chodců, kteří ho často našli na ulici ve zviřecím stavu a dopravovali s námahou domů, svědectví jeho kumpánů z hostince o tom, jak a kolik dovedl vypít. — Obžalovaný sedí při tom tupě, s opuchlou tváří, s níž ani více než roční abstinence nedovedla smýt typické příznaky opilců.

Porota přisvědčila k otázce na zločin vraždy úkladně jen sedmi hlasy, k otázce na přečin proti bezpečnosti života však 11 hlasy. Po tomto výroku poroty vynesl soudní dvůr rozsudek, kterým byl Edwin Dittmar zproštěn žaloby pro vraždu úkladnou, a uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života a odsouzen k trestu pěti měsíců tuhého vězení. Trest byl prohlášen za odpykaný vazbou a nepodmíněně.

Obecenstvo, jež přeplnilo porotní síň, očekávalo bezpečně, že Dittmar bude ihned propuštěn, někteří jeho přátelé z mokré čtvrti přišli, aby ho doprovodili, a hovořilo se dokonce o tom, že byl uchystán na uvítanou večírek. I dámské publikum, které zřejmě s obžalovaným Dittmarem sympatisovalo, přijalo rozsudek s velkým uspokojením. Byl proto překvapen obviněný i posluchačstvo, když státní zástupce ohlásil zmatečnou stížnost do rozsudku a navrhl, aby Dittmar byl ponechán ve vyšetřovací vazbě. Porotní soud se zřetelem na těžké obvinění a na nebezpečí útěku do ciziny návrhu vyhověl.

(Další porotní případy příště.)

Vyloupená vojenská pokladna.

(Divisní soud v Bratislavě.)

Bylo to loňského roku, když 32. pluk z Košic vydal se na cvičení. Tam seznámil se voják Lantaj, rodák z Modré, s Edvinem Zinekem ze severních Čech. Cestou dozvěděl se Lantaj, že v pokladně proviantury nachází se právě obnos asi 150.000 Kč. Protože si již dříve opatroval všelijak peníze, jenom ne poctivě, myslil si, že by to byl dobrý lov. Potřeboval však k provedení plánu pomocníka a toho našel ve svém novém kamarádovi Zinekovi.

Jedné krásné noci přiblížili se tiše k proviantuře a skutečně se jim podařilo pokladnu vyloupit, ale byli velmi zklamáni, neboť místo očekávaných 150.000 Kč našli tam pouze 4000 Kč. Nejdříve chtěli rozhořčeně odejít, ale pak si pomyslili, že je lepší něco nežli nic, a proto popadli čtyři tisícovky a odjeli do Bratislavy, ovšem že bez dovolení. Zde si koupili civilní šaty a hajdy do Rakouska.

Snad je bryzlo svědomí a proto jeli do poutnického místa Mariazell. Zda chodili tam do kostela anebo prováděli jiné věci, nebylo vyšetřeno. Za několik dní se však peníze rozkutálely, načež se společníci pohádali a rozešli. Zineker odjel do Salzburku, kde ho za nějaký čas chytili. Lantaj se vrátil na Slovensko a sám se přihlásil u svého pluku. To však znamenalo konec jeho dobrodružstvím alespoň